

Phan Bá Thụy Dương

Chuyện nhỏ thôi, Vietnam Blues

Đã gần một năm Sơn mới trở lại thăm khu vườn hồng nổi tiếng khắp lục địa Hoa kỳ này. Hôm nay là ngày đầu người dân Ohio kỷ niệm lễ hội hoa hồng thường niên tại khu Park of Rose ở Columbus. Vì lễ hội khai trương vào các ngày cuối tuần nên khách thưởng hoa từ các nơi đổ về đông dập. Họ đến đây không phải chỉ vì bây giờ là thời điểm hoa hồng nở rộ và rực rỡ nhất, nhưng bởi nơi đây người ta có thể tìm thấy, chiêm ngưỡng hơn 350 loại hoa hồng khác nhau và có nhiều loại rất quý hiếm, từ thứ hoa hồng bé tí teo cho đến thứ hoa 7 sắc màu cầu vồng sang trọng mà giá trên thị trường rất đắt. Trong khu vườn rộng 13 mẫu này khách nhàn du còn có thể tìm thấy 350 loại hoa thủy tiên đủ màu.

Người ta cho rằng hoa hồng là biểu tượng cao quý, là thông điệp của tình yêu. Mỗi màu mang một ý nghĩa khác nhau. Chẳng hạn:

Hoa hồng màu xanh phơn phớt tặng cho người khác phái là để ngụ ý mong muốn được khởi sự một cuộc tình ban đầu trong sáng và thơ mộng.

Còn hoa hồng bạch thì chỉ sự gây thơ duyên dáng và dịu dàng, khiêm tốn

Hoa hồng thắm: tình yêu nồng thắm, lòng biết ơn.

Hoa hồng đỏ: tình yêu mãnh liệt, đậm đà hay bày tỏ sự hạnh phúc, vinh dự.

Hoa hồng nhung: tình yêu say đắm và nồng nhiệt.

Hoa hồng vàng: tình yêu kiêu sa, rực rỡ

Hoa hồng cam: tình yêu, cảm xúc nồng nàn.

Như vậy chỉ cần một đóa hoa 7 sắc cầu vồng là đã thể hiện, tổng hợp tất cả những biểu tượng mơ ước của tình yêu, của sự ngưỡng vọng.

Ảnh: Hoa hồng 7 sắc cầu vồng

Hoa hồng còn được xem là nữ chúa của các loài hoa. Trong bất cứ các lễ quan hôn tương tế nào đều có sự hiện diện của hoa hồng để làm tăng thêm phần long trọng, trang nghiêm dù là để bày tỏ sự hân hoan vui mừng hay chân thành chia sẻ nỗi buồn và niềm luyến thương.

●●●

Gió ban mai thổi hây hây, dịu dịu mát. Hương thơm của hoa, màu xanh thẫm của lá cây và cỏ mượt như làm cho lòng người cảm thấy lâng lâng êm ấm

hơn. Sơn ung dung vừa đi thưởng ngắm hoa vừa hiếu kỳ nhìn thiên hạ đi tới lui, ngang dọc. Hôm nay còn có mấy đám cưới được tổ chức trong khu vườn thơ mộng này. Gương mặt người nào cũng vui tươi, hớn hờ. Kẻ chụp ảnh, quay phim, người trầm trồ ve vuốt những cánh hoa hàm tiếu như đang tranh nhau toả hương thơm ngào ngạt, khoe sắc cùng con người và thiên nhiên, vạn vật. Các gian hàng bán hoa trong công viên cũng tấp nập khách chờ mua.

Khi mặt trời vừa sắp đứng bóng. Sơn đang định ra về thì tiếng khẩu cầm trầm bổng của ai đó vang vọng đến từ khu picnic sau lưng. Bài The Vietnam Blues quen thuộc của Sarge Lintecum và tiếng kèn trau chuốt, điêu luyện kia đã khiến chàng quay gót trở lại. Dựa lưng dưới gốc cây phong già, một người Mỹ khoảng 60 tuổi hơn, mình khoác chiếc áo trận, đang ngồi miên man thả hồn theo từng nốt nhạc. Bên cạnh anh là 2 đoá hoa hồng 7 màu. Mỗi đoá hoa đều được bao bọc bởi giấy kiến và kết tua trong thật đẹp. Những ngón tay thô và dài thỉnh thoảng rung nhẹ để đóng, mở âm thanh khiến khúc nhạc có lúc khoan nhặt như ray rứt, có lúc ngân dài như những lời thì thầm tha thiết, dịu dàng.

Sơn đoán chừng, với lứa tuổi này hẳn anh ta là một cựu chiến binh đã từng góp mặt tại miền Nam VN trong những ngày còn khói lửa đạn bom. Bởi một điều giản dị dễ hiểu là bài thơ Vietnam Blues được chính tác giả của nó phổ thành một ca khúc. Bài này được phổ biến rộng rãi trong mọi tầng lớp dân chúng Mỹ từ sau năm 90 trở đi. Đặc biệt là trong hàng ngũ các cựu chiến binh.

Khi tiếng khẩu cầm vừa dứt thì đám trẻ bu quanh anh vỗ tay ầm ĩ. Người lớn thì âm thầm tỏ vẻ tán thưởng và nhìn anh với những đôi mắt thân thiện, đầy cảm thông. Anh ta vươn vai thong thả cầm 2 bó hoa đứng dậy rồi móc túi

kéo ra một bịch kẹo tươi cười chia cho các em đứng gần. Từ đám đông một phụ nữ bước ra tặng anh một đoá hồng và hỏi:

- Anh tên gì vậy?

- Lee. Tôi là Lee Mellor.

- Tôi Nancy Woods. Anh thổi harmonica hay quá.

- Xin cảm ơn về đoá hoa và lời khen của cô. Anh nói xong, nghiêng mình bắt tay người phụ nữ rồi vẫy vẫy tay chào các em bé, đoạn quay lưng ung dung bước ra hướng cổng.

Ký ức 10 năm vui buồn phục vụ dưới cờ tướng đã ngủ yên, lắng đọng theo thời gian, không ngờ tiếng kèn diu dặt của anh ta đã đưa Sơn trở về với dĩ vãng. 10 năm. Phải qua 10 năm dài trong quân ngũ thời chiến loạn đó chàng đã tận mắt chứng kiến nhiều đồng đội ngã gục trên những cánh đồng ngập nước hay nằm xuống bên những triền đồi, bên những góc rừng, hốc núi.. Máu của thuộc cấp, máu của bạn bè chàng đã từng giọt từng giọt đổ xuống tưới thấm lòng đất quê hương. Sơn cảm thấy có gì như gần gũi với Lee và chàng cũng nổi gót theo anh ta ra về.

Khi vừa rời khỏi đường North High, thành linh Sơn nghe tiếng một bà Mỹ đen la lớn:

- Trời ơi. Có ai cứu dùm con chó của tôi không ? Làm ơn. Xin làm ơn.

Tiếng bà lão vừa dứt thì nhanh như một con sóc Lee thả 2 đoá hoa xuống lề và phóng ra đường ôm chặt con chó đồng thời lăn mình về hướng lề đường đối diện trước những cặp mắt thán phục, ngạc nhiên của khách bộ hành. Anh trao con chó lại cho cụ già và bước đi. Đó là một con chó nhỏ lông vàng sậm loại Pomeranian tức Zwergspitz của Đức quốc

- Xin chờ một chút. Bà Mỹ đen vừa nói vừa móc bóp lấy một tờ giấy 20

đồng trao tận tay Lee. Cảm ơn ông nhiều lắm. Ông cầm chút tiền này để ăn trưa nhé.

- Chuyện nhỏ thôi. Bà đừng quan tâm. Nói xong Lee lắc đầu, nhả nhận từ chối rồi nhặt 2 đóa hoa màu cầu vòng nhẹ nhàng bước đi miệng khe khẽ hát :

“I wanna tell you bout some blues I got one time,

In a little place called Vietnam.

Now I guess Vietnam s about as far away from here as you can get,

Cause it didn t seem to matter which way the jet flew.

Sometimes we d go East, sometimes West,

But no matter, twenty-two hours later,

There you are in Vietnam...” [1]

● ● ●

Không dẫn được tánh tò mò Sơn cất tiếng:

- Lee. Chờ tôi với Lee Mellor..
- Có việc gì vậy ông bạn người Việt.? Anh ta dừng bước chờ Sơn.
- Này Lee, anh rảnh chứ? Mình vào tiệm Donut đằng trước uống cà phê rồi nói chuyện phào vài câu được không? Sao anh biết được tôi là người Việt Nam?
- Dễ thôi. Khi thấy anh chăm chú nghe tôi thổi bài VietNam Blues của Sarge và lộ vẻ xúc động tôi đã nhận định được anh là ai. Tôi đã từng phục vụ tại VN khá lâu mà. Hơn nữa vợ tôi cũng là người Việt như anh. Lee nhìn đồng hồ rồi gật đầu tỏ ý nhận lời mời của Sơn.
- Thế thì mình đi nghe Lee.
- OK. Nhưng tôi chưa được biết tên anh. Nói xong, anh ta rảo bước theo chàng vào tiệm.
- Xin lỗi anh tôi quên giới thiệu tên mình. Tôi tên Sơn.

- Hân hạnh được quen anh. Lee siết mạnh tay chàng.

Hai người gọi mỗi người một ly cà phê và một cái bánh ngọt rồi bung ra ngồi trước hiên.

- Anh hút thuốc không? Lee vừa hỏi vừa chìa gói thuốc Winston về hướng Sơn.

- Cảm ơn anh tôi quen hút 3 số 5. Hút thuốc lạ tôi sẽ bị ho. Chàng rút thuốc của mình và mời lửa cho Lee.

- Anh là cư dân ở đây hay là người từ địa phương khác đến thường ngoạn lễ hội hoa hồng? Người cựu chiến binh vui vẻ hỏi.

- Tôi ở Grove city ngoại ô thành phố Columbus này. Nhà tôi ở trong khu mới xây cất cách trường đua ngựa Beulah Park không xa. Còn anh thì sao? Sơn vừa nhấp cà phê vừa hỏi tiếp.

- Tôi đến Columbus được 6 năm nay thôi. Tôi từ tiểu bang nhỏ bé Rhode Island tới đây do lời yêu cầu của một chiến hữu cũ để trợ giúp anh ta về việc lo cho những người vô gia cư. Đúng ra anh ấy là xếp của tôi trong thời kỳ chúng tôi còn phục vụ chung một đơn vị ở miền Trung nước Việt. Anh ta bị mất phân nửa cánh tay vì giải cứu tôi trong khi tôi hết đạn và nằm sát địch quân. Anh là một sĩ quan gương mẫu, gan dạ, tuy hơi nghiêm nghị nhưng tốt bụng và biết chăm lo cho thuộc cấp. Tôi cảm phục và biết ơn anh ta, vì vậy sau khi giải ngũ không bao lâu anh ấy kêu gọi là tôi bàn với vợ tôi dọn đến ngay. Vợ tôi hiện có một tiệm tạp hoá ở đường Boadway gần đây. Hơn nữa làm công tác thiện nguyện để giúp đỡ người kém may mắn cũng là tâm nguyện của tôi.

- Tôi thấy người Mỹ các anh hay lo việc xã hội. Đó là một truyền thống tốt.

- Mỗi ngày tôi đều cố làm một việc gì hữu ích để tạo niềm vui cho mình và cho người. Không phải người Việt các anh cũng thường nói "thương người

như thể thương thân” sao?

- Nhưng lúc này anh can đảm và liều thật. Tôi thấy nguy hiểm quá, rủi chiếc tắc xi ngừng không kịp rồi đụng anh thì sao?

- Khi thấy con chó ấy sút giây băng qua đường để rượt con mèo thì tôi đã tính kỹ. Tôi đã nhìn vào mắt người tài xế và ra dấu rằng tôi sẽ xông ra. Tôi cũng đã ước định là tôi có đủ thời gian cứu nó và an toàn, dù cho chiếc xe kia không kịp giảm tốc lực. Tôi vốn là lính mũ xanh mà.

- Anh nên xem lại thân thể anh. Coi chó chỗ nào bị thương tích gì không?

- Chắc không sao, tôi chẳng cảm thấy có đau đớn cả.

- Cùi chỏ của anh bị rướm máu rồi kìa. Có cần tôi đưa vào bệnh viện để rửa vết thương không?

- Chuyện nhỏ thôi. Chẳng sao đâu. Lee vừa trả lời Sơn vừa mỉm cười.

- Anh đã từng ở VN, thế anh sinh hoạt vùng nào vậy?

- Khi thì nằm trong toán cố vấn cho trại Bù Gia Mập, khi thì theo lực lượng Biệt Cách, Delta đóng quân dọc theo sông bến Hải để thám sát tình hình xâm nhập của lực lượng Bắc phương.

- Anh phục vụ tại VN bao lâu?

- Từ đầu năm 70 cho đến cuối năm 71 thì được gọi về Washington DC. Sau thời kỳ thụ huấn chuyên ngành tôi được sắp xếp làm việc cho một đội đặc nhiệm chuyên bảo vệ yếu nhân. Do đó giữa tháng 4 năm 75 tôi và 3 người nữa được điều động đến Sài Gòn.

- Chắc là để lo việc di tản cho các nhà ngoại giao Mỹ?

- Đúng vậy. Nhưng tôi chỉ được biết nhiệm vụ này sau ngày 26 tháng 4 khi chúng tôi được đưa tới toà đại sứ. Lúc đầu chúng tôi được cấp phòng trong phi trường Tân Sơn Nhất. Mỗi ngày 2 người nằm trực trong trại, 2 người được phép đi đây đó từ 11 đến 5 giờ chiều, hạn chế trong khu vực Sài Gòn. Khi đến sứ quán rồi thì đặc ân này không còn nữa. Ở đây chúng tôi phải liên

tục thay phiên nhau đi quan sát ngày cũng như đêm các ngõ ngách xung quanh để thẩm định tình hình khu vực với đường bán kính 100 yards.

- Trong những ngày cuối cùng hỗn loạn đó tôi cũng có chạy qua lại nhiều lần trên đại lộ Thống Nhất này để xem thiên hạ chen chúc, tranh nhau tìm mọi cách lọt vào sứ quán hầu được trực thăng bốc khỏi Sài Gòn.
- Lúc đó anh không có ý định rời Việt Nam à? Lee nhìn Sơn hỏi, rồi từ tốn châm một điếu thuốc khác.
- Không. Hoàn toàn không. Lúc đó tôi nghĩ rằng chiến tranh chấm dứt thì mình cũng nên ở lại góp phần xây dựng quê hương. Tôi thật không ngờ nổi là chính quyền mới lại áp dụng chính sách trả thù độc ác với những kẻ ngã ngựa. Tôi nghĩ những người khác không ra đi khi miền Nam sắp sụp đổ cũng cùng có chung một ý niệm sai lầm như tôi.

●●●

Để khỏi nhắc lại chuyện cũ Sơn chuyển đề tài hỏi Lee:

- Vợ anh là người VN, vậy anh gặp cô ấy khi nào ? Có phải trong thời gian anh phục vụ tại miền Trung?
- Không phải. Vợ tôi là người Sài Gòn. Tôi gặp cô ta vào chiều ngày 29 tháng 4 khi Sài Gòn sắp mất. Ngày hôm ấy nhân viên sứ quán di tản gần xong, chúng tôi cũng sẵn sàng để rời khỏi Việt Nam, nhưng hàng loạt, hàng loạt người tị nạn vẫn chen lấn nhau ùa vào. Lúc đó tôi chỉ đứng nhìn toán quân cảnh và các anh thủy quân lục chiến đang xô đẩy người ra khỏi cổng để cố giữ trật tự. Tôi thấy một cô nữ sinh còn rất trẻ đang nắm tay một cậu em trai vừa khóc vừa vẫy vẫy tay với một cha mẹ họ đã vào được phía trong. Tôi bất nhẫn nên bước ra cổng yêu cầu người bạn quân cảnh cho 2 chị em họ vào. Tôi đưa 2 chị em cô đến gặp cha mẹ và họ cảm ơn tôi rồi rít. Thấy gia đình họ đều nói tiếng Anh rành rẽ nên trước khi đưa họ lên trực thăng tôi đã

hỏi tên họ và cũng không quên trao danh thiếp của tôi cho họ. Tôi chúc họ may mắn và hứa khi tôi về nước sẽ tìm họ để bảo trợ.

- Thế là anh thực hiện được lời đã hứa?

- Dĩ nhiên. Cha mẹ tôi có một tiệm buôn bán xe nên việc bảo lãnh 4 người họ thật dễ dàng. Gia đình tôi lo nơi ăn chốn ở cho họ xong thì cho cô ấy và đứa em trai mới hơn 11 tuổi vào trường tiếp tục việc học hành. Đồng thời chúng tôi cũng giao cho đôi vợ chồng mới định cư này công việc phụ giúp sổ sách của tiệm để họ có ngay lương bổng hầu tạo dựng cuộc sống mới. Tôi không ngờ sau khi tốt nghiệp đại học cô ấy đã trở thành vợ tôi và chúng tôi đã có 3 đứa con ngoan và giỏi vô cùng. Tôi thật may mắn và rất hạnh diện có được một người vợ hiền lành, xinh đẹp như nàng. Cha mẹ tôi cũng rất hài lòng và thương yêu cô ấy cũng như các cháu nội.

- Vì hành vi tốt của anh lúc trước, nên anh xứng đáng hưởng hạnh phúc của ngày hôm nay. Thế còn cha mẹ vợ anh và cậu con trai thì bây giờ họ ra sao ?

- Ông bà sau khi về hưu đã sang Columbus này 10 năm trước vì họ có thân nhân sống ở đây. Hơn nữa nơi này tương đối mát mẻ và ít lạnh hơn ở Rhode Island về mùa Đông. Còn đứa em vợ tôi thì vẫn còn làm bác sĩ cho bệnh viện Miriam ở bên đó. Cậu ta cũng đã lập gia đình với một nữ điều dưỡng nhiều năm trước tại Pawtucket. Tôi nghĩ vợ tôi cũng vì muốn ở gần cha mẹ nên nàng đã chịu thôi làm việc cho một ngân hàng ở Providence để sang đây mở tiệm buôn bán.

- Chắc anh mua 2 đoá hoa hồng quý này để tặng vợ ?

- Phải. Nhưng chỉ một đoá thôi., còn đoá thứ hai tôi dành tặng cho con gái út của tôi. Cháu vừa tốt nghiệp cử nhân và sau hè sẽ tiếp tục chương trình hậu đại học. Sơn rảnh không? Tôi muốn mời anh đến chung vui với gia đình tôi hôm nay.

- Cảm ơn Lee. Các con tôi hôm nay cũng về tụ tập tại nhà. Chắc họ đang chờ tôi. Xin hẹn anh vào cuối tuần sau nhé. Tôi sẽ báo với anh trước khi đến thăm.
- Được. Tôi cũng mong gia đình bên vợ tôi có thêm những người bạn đồng hương mới. Thôi chào anh.
- Tạm biệt Lee. Chúc anh một ngày vui.
- Cảm ơn Sơn.
- Tôi xin nhân danh là một người miền Nam để cảm ơn anh, cảm ơn những chiến binh Hoa kỳ đã vì đất nước chúng tôi đến sát cánh cùng chúng tôi chống lại sự xâm lược của CS. Dù rằng chúng ta đã bị bó tay và không làm tròn được nghĩa vụ bảo vệ cương thổ và sự an bình cho người dân.
- Chuyện nhỏ thôi. Dù sao thì chuyện ấy cũng đã qua rồi.

Hai người lại siết chặt tay nhau từ giả. Lee thông thả bước đi. Sơn bùi ngùi nhìn theo. Tiếng ca của người chiến sĩ cựu đồng minh còn vọng lại, văng vẳng bên tai:

*“But there s one thing we ve all got in common;
Sometimes we get thinkin bout the guys n gals,
That didn t make it back,
And we come down with a real bad case,
Of the Vietnam blues.” [2]*

Trên đường lái xe về nhà Sơn mỉm cười tự nhủ thầm: anh chàng Lee Mellor này kẻ cũng là một nhân vật đặc biệt. Làm những việc hữu ích, đáng khen như vậy mà miệng luôn bảo là chuyện nhỏ thôi. Giá trên đời có thêm nhiều người với tấm lòng rộng rãi, nghĩa hiệp như vậy thì xã hội hẳn sẽ tươi đẹp hơn biết bao.

phan bá thụy dương

☐ *tạm dịch bằng thơ lục bát:*

[1]

*“Xin thưa cùng với anh em
Về điệu buồn thảm tôi từng trải qua
Bây giờ chỗ ấy quá xa
Một nơi nhỏ bé gọi là Việt Nam
Dù bay về Tây hay Đông
Đêm ngày quanh quẩn vẫn còn Việt Nam...”*

[2]

*“Chúng mình cùng nghĩ như nhau
Khi chạnh nhớ đến biết bao nhiêu người
Bất kỳ là gái hay trai
Đã đi nhưng mất đường quay về nhà
Cảnh tôi tẻ ấy suy ra
Điệu buồn chung cuộc vẫn là Việt Nam”*

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 7 tháng 7 năm 2010